

GYURÁCZ FERENC

Büki beszéd október 23-a előestéjén

Bük, Hősi emlékmű előtere, 2010. október 22.

Tisztelt Ünneplő Közönség! Hölgyeim és Uraim!

Amidőn az 1956. évi magyar forradalom és szabadságharc eseményeire emlékezünk, érdemes egy futó pillantást vetni arra az útra, amit a mi népünk és nemzetünk bejárt az elmúlt évszázad során.

Az I. világháború előtt Magyarország – Ausztriával közös államban – egyike volt a világ öt vagy hat nagyhatalmának. Területe, népessége, gazdasági és katonai ereje, a világ kultúrájában betöltött élvonalbeli szerepe egyaránt ennek megfelelő volt. Hazánk a Monarchián belül – statisztikai tények szerint - Ausztriánál is gyorsabban erősödött, és minden remény megvolt arra, hogy ha békességben tovább fejlődhet, akkor néhány évtizeden belül a dolgok természetes alakulása folytán valóra válhat a kiváló író és lapszerkesztő, az acsádi születésű Rákosi Jenő álma a harmincmillió magyar virágzó birodalmáról.

Ezzel szemben mit látunk ma, száz évvel később? Magyarország ezeréves területén ma már kilenc ország osztozik. A magyar nép egymástól is elszakított töredékei kivétel nélkül minden államban rohamosan fogyatkoznak, sok helyen az asszimiláció és mindenütt – Csonka-Magyarországban is – az erkölcsi züllés, a kivándorlás és a gyermektelenség tizedel bennünket. Egy, a múlt héten megjelent tudósi elemzés szerint, ha a mostani folyamatok folytatódnak, 2050-ben a csonka haza területén már csak 5 és fél millió magyar etnikumú ember lesz, s mivel ez a népesség is főként idősekből áll majd, a század második felében Magyarország egyszer s mindenkorra megszűnik létezni. Területét mások veszik birtokba, történelmét le fogják tagadni, s a még megmaradó magyarul beszélőket (gyermekeinket és unokáinkat) minden lehető módon pusztítják és elnyomják, miközben fasisztának, rasszistának és ehhez hasonlóknak bélyegzik majd őket.

Kedves Hallgatóim! Mi köze ennek a komor jövőképnek az 1956. évi magyar forradalomhoz és szabadságharchoz? Nagyon is sok köze van.

A mi hazánkat közel ötszáz éve létében fenyegetik, s ez idő alatt csak kevés olyan, bizakodásra okot adó korszak volt, mint a száz évvel ezelőtti idő. Ötszáz év óta sokszor szállt szembe a nemzet az elpusztítására törő erővel. Az ez idő szerint utolsó ilyen szembeszállás, a magyar nép életakarátának utolsó hősiesség fellobbanása az 1956-os dicsőséges forradalom volt.

Tudjuk jól, ezt a forradalmat a szokottnál is brutálisabb elnyomás váltotta ki. A Rákosi-korszaknak nevezett években a megszálló oroszok ránk szabadították azt a minden gátlás nélküli társaságot, amelynek a magyar néphez sem származásában, sem neveltetésében, sem életvitelében, sem pedig gondolkodásában semmi, de semmi köze nem volt. A legfőbb vezető klikk – Rákosi, Gerő, Révai, Farkas Mihály, Vas Zoltán és a többi – egyik tagja sem a magyar népből jött, a magyar történelem és a magyar nemzet sorsa, az ország területi épsége egyiknek sem jelentett semmit, a magyar nép gondolkodását, érzelmvilágát, kultúráját nem ismerték – honnan is ismerték volna, hiszen folyton csak fecsegték a munkásságról és a parasztságról, de a testi munkától (többségük a szellemitől is) úgy rettegett, mint vakondok a naptól. Egész politikájukat arra a beteg személyiségre jellemző kettősségre építették, hogy egyrészt elvárták a magyar néptől, hogy őket ne csak elviselje, hanem még szeresse is, másfelől viszont ők kisebbségi érzésből fakadó heveséssel gyűlöltek mindent, ami magyar és keresztény. Rákosi Mátyás egyenesen arról panaszkodott Sztálinnak, hogy nagyon nehéz a dolga, mert 9 millió fasisztával kell a szocializmust felépítenie...

A nyíltan magyargyűlölő kalandorok által irányított kommunista párt az 1945 és 1956 közti időszakban teljesen fölforgatta a hagyományos magyar élet rendjét. Kegyetlen elnyomást valósított meg, megengedetté, sőt dicsőség tárgyává tette a más tulajdonának elvételét, magyarán a lopást, általánossá a hazugságot és a félelmet. Az 1950-es évek elején az ország 9 millió lakosából 1 millió ellen folyt valamilyen büntető eljárás, senki nem lehetett biztonságban, senki nem beszélhetett őszintén, és a rendszer kedvezményezettjeinek és megtevesztettjeinek szűk rétegén kívül senki sem nézhetett bizalommal a holnap elé.

És akkor, amidőn a kegyetlen nyomás egy picikét enyhült, megtörtént a csoda: a magyar nemzet egészséges öntudatú és közösségi érzésű tömegei – akik még a hagyományos és kiváló magyar iskolarendszerben nevelkedtek a két háború között – nem túrték, hogy tovább taszigálják őket a sírgödör felé. 1956. október 23-án előbb a fővárosban, majd a következő napokban az egész magyar vidéken, a legkisebb falvakban is felemelte a fejét a magyar. Ahol békésen lehetett, ott békésen, ahol szelíd erőszakra volt szükség, ott úgy, ahol pedig ennél is több kellett, ott a legvégsőkre is készen és bátran, a magyar nép, forradalmi bizottságai révén, napok alatt átvette a hatalmat, és nem fasizmust vezetett be, amivel rágalmazták, hanem a legtisztább népi és nemzeti demokrácia útján indult el. A magyar nép soraiból kinőtt és a nép oldalára állt reformkommunista vezető, Nagy Imre példás hazafisággal vállalta a rá eső történelmi szerepet. A börtönből kiszabadított, vasi származású egyházi vezető, Mindszenty hercegprímás pedig személyében jelenthetett volna garanciát arra, hogy a forradalom nem fog letérni az alapvető erkölcsi értékek aranyalapjáról.

A dicsőséges napok történéseit, a nemzeti összefogás és bizalom gyönyörűségei példáit nem sorolom. Ma ezek talán már eléggé ismertek, amint a november 4-ei szovjet támadással kezdődő, történelmünkben páratlanul kegyetlen és véres megtorlásról is tud ma már a nemzet. A több ezer harcokban elesett, a sokszáz kivégzett és sokezer megkínzott, börtönbe zárt hazafi, a kétszázézer fiatal, életerős kivándorló áldozatát meghozta a nemzet szabadsága oltárán, s ezt kiheverhette volna, de ami ezután, a Kádár-rendszer konszolidációja idején következett, azt már nem bírta ki ép gerinccel. A „kicsi előnyök kicsi árulásokért” taktikáját követte ekkor már a rendszer, ami, sajnos, eredményesnek bizonyult. A nagy vereségekbe belefáradt, kiábrándult és megtizedelt magyar nép a határokon belül és azokon túl is, a kicsi anyagi és szabadságbeli előnyökért cserébe lemondott igazi céljairól. A magyar nép nagy része megragadta a kicsi anyagi gyarapodás lehetőségeit – mindegy, hogy túlmunka, háztáztáji, géemká és egyebek révén –, és a Trabantért, a rántothúsért meg a két szoba összkomfortért lemondott eszményeiről, lemondott közösségi, nemzeti céljainkról. Ezt a folyamatot erősítette a hatvanas évektől a nyugatról beszivárgó morális züllés, a szexuális forradalomnak nevezett rombolás, amelynek eredményeként megindult a társadalom alapsejtjének, a családnak a szétzüllesztése, az abortusz nemzetgyilkos rendszerének elterjesztése, és az 1980-as évek elejétől kezdődően a magyarság létszámának drasztikus csökkentése.

Ezért amikor a világpolitikai tényezők változásai révén az 1980-as évek végén a történelem lehetővé tette az 1956-os forradalom céljainak békés megvalósítását, a magyar nép többsége nem állt arra készen. Megfélemlítettségéből vagy megalkuvásból, vagy az addigi szerény anyagi eredményeket féltve, az emberek nagy része vonakodott részt venni a változásokban, amelyek ezért felemásra sikerültek. Sőt. 20 év után már meg kell állapítanunk, hogy a rendszerváltás rendszere a vezetőréteg alkalmatlanságának, néha egyenesen árulásának, a magyar népi részvétel hiányának és a globális tőke nemzetellenes, nemzetek fölötti közönyének következtében megbukott, kiderült elégtelensége. Ma, több mint 20 évvel a kezdetek után nemzetünk rosszabb helyzetben van, mint a török idők óta bármikor. Az állam visszafizethetetlenül eladósodott, a polgárok egyharmada éhezik, további egyharmada pedig napi gondokkal küzd. Az oktatás és a kultúra a rombolás és a lezüllesztett közérkölcök miatt egyre kevésbé képes megfelelni feladatának, a mindennapi élet az ország nagy részén

zorddá és veszélyessé vált. A nemzet 90 év óta idegen uralom alatt élő részei is megsínylik az anyaország gyöngeségét, s egyre inkább feladják a reményt, hogy magyarként valaha is jövőjük lehet. A szocialista eszme, amely valaha a „közösségiség” és a szolidaritás értékeit csillogtatta meg, újabban éppen az egyéni önzéssel, a törvények áthágásával és a nemzeti közösségi érzések megcsúfolásával vált rokon fogalommá a társadalom szemében. S ami a bajok között is a legnagyobb: a már említett népesedési összeomlás, amely szintén az egyéni önzés következménye, s amely a magyar nemzet halálához vezethet ebben az évszázadban.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim, kedves büki testvéreim! Ezt a komor képet nem ünneprontás céljával vázoltam föl. Ellenkezőleg: éppen azért, hogy végül rámutassak arra, hogy igazán most, ebben a helyzetben van szükségünk az 1956-os magyar forradalom örökségére, bátor helyállására, közösségi életpéldájára. Mégpedig nem csupán rég halott hagyományként, hanem a maga eleven valóságában. Itt az ideje az újabb forradalomnak és szabadságharcnak! Lassan eljutunk oda, hogy nagyobb kockázattal jár, ha nem csinálunk semmit, mintha bátran fellépünk érdekeinkért.

Az ország mai vezetése, vagy annak egy része nyilvánvalóan érzi ezt a rendkívüli helyzetet, azt, hogy a mi kis országunk talán az utolsó esélyt kapta meg az idén arra, hogy életben maradjon abban az Európában, amely maga is története legsúlyosabb válságát éli át a római birodalom bukása óta. A kormányfő is forradalomról és új világrendről beszél, s nekünk, magyar polgároknak nagyon oda kell figyelniünk, hogy ezúttal ne csalódhassunk a politikusi szóvirágokban.

Nyilvánvaló, hogy e pillanatban nem arra van szükség, hogy fegyverrel lépünk fel érdekeinkért. Arra van szükség, hogy megváltoztassuk gondolkodásunkat, és első helyre tegyük a nemzet megmaradását. A magyar ifjúság legértékesebb része a jelek szerint már megértette ezt. Megértette, hogy az elvesztett nemzeti vagyon és önrendelkezés fokozatos visszaszerzésére, következetes magyarságtudatra, nemzeti szolidaritásra, a hagyományos erkölcsi értékek feltámasztására, tudásra és szeretetre van szükség ahhoz, hogy legyen még magyar jövő. Ezt sugallja nekünk forradalmaink fénylő öröksége.

A legutóbbi időszak büki eseményei megerősítettek abban a meggyőződésben, hogy büki honfitársaim mindig józanon gondolkoztak, s meg tudták ítélni, hogy mi szolgálja leginkább a saját érdekeiket. Úgy vélem, nagyon helyes, hogy így van, s biztos vagyok benne, hogy e gondolat jegyében a józan érdekegyeztetés, a közös büki érdek melletti összefogás időszaka lesz a most következő. S amikor ebben erősen bízom, azért abban is reménykedem, hogy az országosnál jóval szerencsésebb büki viszonyok ellenére is mindenkor tudni fogják földijeim azt, hogy jó vagy rossz sorsuk össze van kötve az ország és a nemzet egészének jó vagy rossz sorsával. S akinek több adatott, annak a felelőssége is nagyobb a közösség egészéért.

Erre tanít minket az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc tiszta emléke.